

VOGUE

GREECE

HUMAN AFTER ALL

Joan Smalls, Candice Swanepoel & Irina Shayk *by* Rowan Papier

THE JOY OF GIVING

Η ουνιακική ομάδα της Vogue Greece παίρνει μέρος σε πρωτοβουλίες που στηρίζουν συνανθρώπους μας και αποτιμώνει με λέξεις την τεράστια αξία των μικρών πράξεων αλληλεγγύης.

Από τους ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΕΚΟΥ, ΕΛΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ,
ΕΛΙΣ ΚΙΣ, ΚΕΛΛΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΒΛΑΣΗ ΚΩΣΤΟΥΡΟΥ
Illustrator: SARA ANDREASSON

Η Γεωργία Φέκου πέρασε μία μέρα σερβίροντας φαγητό σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη και ένωσε τη διαφορά της «φιλάνθρωπίας» από την πραγματική προσφορά. Η Ελίνα Δημητριάδη επισκέφτηκε ένα σωματείο περιθαλψής και προστασίας αδέσποτων, όπου τρία μικρά πλάσματα της έκλεψαν την καρδιά. Για την Έλις Κις η εμπειρία της επαφής με μια γυναίκα-θύμα σεξουαλικής εκμετάλλευσης και τον εορτάζοντα γιο της ήταν τύχη. Γιατί γνώρισε υπέροχους ανθρώπους που ξέρουν να παλεύουν. Και της έδωσε δύναμη για τις δικές της, απείρως μικρότερες, μάχες. Η Κέλλυ Σταυροπούλου διάβασε ένα παραμύθι για εκείνους που δεν μπορούν να το κάνουν και έτσι άνοιξε και στον εαυτό της την πόρτα ενός καινούργιου κόσμου. Ο Βλάσης Κωστόυρος, τέλος, έπαιξε και πήγε βόλτα με δύο προσφυγόπουλα και ανυλήφθηκε στην πράξη πόση σημασία έχουν μόλις δύο ώρες για κάποιους λιγότερο προνομιούχους από τον ίδιο.

«ΜΕΡΙΔΕΣ» ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

«Το φαγητό είναι κοινωνική διαδικασία», είναι η πρώτη φράση που ακούω από τους ανθρώπους οι οποίοι μαγειρεύουν καθημερινά στην Κοινωνική Κουζίνα – Ο Άλλος Άνθρωπος, σε ένα ισόγειο στον Κεραμεικό, γεμάτο κόσμο, που προσφέρει απλόχερα ό,τι μπορεί, με γνώμονα πως η αρωγή δεν κινείται από πάνω προς τα κάτω, αλλά υπακούει στους «νόμους» της ισότητας.

Ρωτώ πού βρίσκεται ο κ. Κώστας Πολυχρονόπουλος, ο άνθρωπος που εμπνεύστηκε την ιδέα της συλλογικής κουζίνας πριν από δέκα χρόνια, όταν έμεινε και ο ίδιος άνεργος. «Λείπει, είναι στη Σάμο», μου απαντούν, και χαίρομαι που συνεχίζει την «παράδοση» της άμεσης ανταπόκρισης, όπως γνωρίζω πως έκανε στο Μάτι, στη Μόρια, στην Καρδίτσα. Το βλέμμα μου πέφτει στην αφίσα που καλύπτει την πόρτα, όπου διαβάζω πως για τον Άλλο Άνθρωπο η προσφορά δεν είναι φιλάνθρωπία ούτε κάποιος τρόπος να ανταποδώσουν οι εθελοντές στο σύμπαν τα καλά που τους χάρισε, ενώ σε άλλους στέρνησε.

Η αρχική αμηχανία εξαφανίζεται αμέσως μόλις λέω πόσο με συ-

γκινεί η προσέγγισή τους στον εθελοντισμό. Η οπτική τους μου θυμίζει αυτό που μου είπε ένας καλός φίλος το προηγούμενο βράδυ, όταν του ανέφερα ότι θα επισκεπτόμουν την Κοινωνική Κουζίνα: «Να διαχωρίσεις την προσφορά που υποκινείται από την ελεημοσύνη, από την αγνή ανάγκη για δοτικότητα που γεννά η αλληλεγγύη». Όσο το μυαλό μου ταξιδεύει σε αυτό, η Άννα, πρόην ιδιοκτήτρια διαφημιστικής και φωτογράφος, μου το επιβεβαιώνει, εξηγώντας μου πως «εδώ είμαστε όλοι το ίδιο, μαγειρεύουμε και τρώμε σε κοινό τραπέζι, χωρίς διακρίσεις. Και με γραβάτα να έρθεις, θα πάρεις ένα πιάτο φαγητό».

Μετά από αυτό, παίρνω θέση και βοηθώ να μοιραστεί το φαγητό σε μερίδες. Όλοι μαζί, ο ένας δίπλα στον άλλο, φτιάχνουμε μια ανθρώπινη αλυσίδα που δεν σταματάει μέχρι να αδειάσει η τεράστια κατσαρόλα με τα μακαρόνια και να κατανεμηθούν σε αλουμινένια κεσεδάκια. Εν τω μεταξύ, μαθαίνω πως πριν από την καραντίνα οι μερίδες που προσφέρονταν ήταν γύρω στις 200. Μετά, έφτασαν τις 3.000. Ταυτόχρονα, μπαίνουν δύο κορίτσια, φοιτήτριες, οι οποίες έρχονται για πρώτη φορά να ενισχύσουν την ομάδα. Συστήνονται και ξεκινούν να κάνουν ό,τι κι εγώ. Όταν τελειώνουμε, ένας από τους εθελοντές, μάγειρας στο επάγγελμα, με οδηγεί στον χώρο όπου συγκεντρώνουν τις πρώτες ύλες. Πριν καν προλάβω να μιλήσω, σαν να ξέρει τι θα ρωτήσω, μου λέει: «Έχεις σοκαριστεί, ε; Όλα αυτά τα τρόφιμα σου μοιάζουν πολλά, αλλά δεν φτάνουν ούτε για έναν μήνα». Εντυπωσιάζομαι, αν και ξέρω πως μαγειρεύουν καθημερινά και ότι πολλές φορές προσφέρουν τα υλικά αυτούσια σε οικογένειες που θέλουν να μαγειρέψουν στο σπίτι. Όλα όσα βλέπω μπροστά μου –εκτός από τρόφιμα, υπάρχουν ρούχα, είδη υγιεινής και πρώτης ανάγκης– συγκεντρώνονται αποκλειστικά από «άλλους ανθρώπους» και, όντως, όσο διήρκεσε η παραμονή μου εκεί, είδα αρκετούς να μπαίνουν, να λένε «καλημέρα», να αφήνουν μια γεμάτη σακούλα σούπερ μάρκετ και να φεύγουν.

Η ώρα του σερβιρίσματος έχει φτάσει και, κοιτώντας στο βάθος, συνειδητοποιώ ότι το βλέμμα μου δεν φτάνει για να καταγράψει ολόκληρη την ουρά. Άνθρωποι όλων των ηλικιών, οικογένειες, ζευγάρια,

ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΝΑ ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΥ ΥΠΟΚΙΝΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΔΟΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΑ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

πρόσφυγες, «γείτονες» από τον Κεραμεικό, περιμένουν ήσυχα ο ένας πίσω από τον άλλο για να λάβουν μία μερίδα φαγητό, ψωμί και μια συσκευασία με μπισκοτάκια. Η δουλειά μου είναι να βάζω στις σακούλες τους τις μερίδες που τους αναλογούν. Κάθε φορά που μου λένε «ευχαριστώ», με κοιτούν στα μάτια και τους το ανταποδίδω.

Η ουρά τελειώνει και έχει φτάσει η στιγμή να αποχαιρετήσω τους άλλους εθελοντές. Η Άννα μου λέει πως πρέπει να ξαναπάω, γιατί «I am a natural», και αυτό είναι το πιο ωραίο κομπλιμέντο που μου έχουν κάνει ποτέ. Φεύγω με μια υπόσχεση επιστροφής και δεν νιώθω απόγνωση, παρά μόνο περηφάνια. **Γ.Φ.**

ΑΔΟΛΗ ΑΓΑΠΗ

«Δεν μπορώ να σου περιγράψω τι νιώθουμε όταν οδηγούμε ένα σκυλί στους ανθρώπους που αποφάσισαν να το υιοθετήσουν. Κάποια δεν ήξεραν πώς να ανέβουν τις σκάλες ή ντάχτηκαν όταν πάτησαν σε χαλί, γιατί ήταν πρωτόγνωρη αυτή η αίσθηση γι' αυτά. Τα περισσότερα ζώα που περιθάλπουμε γεννήθηκαν στον δρόμο και περνούν όλη ή μεγάλο μέρος της ζωής τους σε κλουβί. Η πρώτη φωτογραφία στο νέο τους σπίτι είναι λουσμένη στο φως και στην ελπίδα, αλλά διακρίνεις την επιφυλακτικότητα στα μάτια τους. Αυτή θα υποχωρήσει όταν εισπράξουν τη σταθερή αγάπη. Τα σκυλιά είναι ανθρωποκεντρικά ζώα, το μόνο που χρειάζονται είναι η συντροφιά μας», μου λέει η Μυρτώ, ένα από τα ιδρυτικά μέλη του μη κερδοσκοπικού σωματίου περίθαλψης και προστασίας αδέσποτων ζώων *Stray*, όσο η Λίλα προχωράει ήρεμη δίπλα μου με το λουρί της –και τη μοβ μπαντάνα στον λαιμό της– στο πάρκο Συγγρού.

Μια μικρή ομάδα εθελοντών έχει συγκεντρωθεί για το dog walk, που διοργάνωνε το *Stray* κάθε Σαββατοκύριακο πριν από τον περιορισμό της κυκλοφορίας, προκειμένου να βγαίνουν βόλτα τα σκυλάκια που φιλοξενούνται σε πανσιόν ζώων με τις οποίες συνεργάζεται το σωματείο ή για να κοινωνικοποιούνται όσα φιλοξενούνται προσωρινά από εθελοντές. «Χθες έλεγα στη Λίλα ότι θα μπει στη *Vogue* και γι' αυτό ντυθήκαμε ανάλογα σήμερα», μου λέει η Φωτεινή γελώντας, η εθελόντρια που τη φιλοξενεί εδώ και έναν χρόνο. Η Λίλα είναι η ήρεμη δύναμη, η ηγετική φιγούρα της μικρής αγέλης μας, που εμπνέει ασφάλεια με τον τρόπο που μας οδηγεί στα άγνωστα μονοπάτια. Γι' αυτό και μου κάνει εντύπωση όταν μαθαίνω πως είναι τυφλή. «Την πρώτη μέρα που ήρθε στο σπίτι μου, βρήκε μόνη της τον δρόμο για το μπαλκόνι, έκανε τα τσίσα της στο σιφόνι και εντόπισε το μαξιλαράκι που της είχα πάρει για να κοιμάται. Δεν είχε εκπαιδευτεί ποτέ, ζούσε σε κλουβί, αλλά είναι το πιο εύκολο, γλυκό και έξυπνο σκυλί που έχω φιλοξενήσει όλα αυτά τα χρόνια μέσω του *Stray*. Θα μου λείψει πολύ όταν βρεθεί ένα μόνιμο σπίτι για εκείνη, αλλά ξέρω ότι δεν χρειάζεται να είναι ένα ζώο για πάντα δικό σου προκειμένου να του μάθεις πώς να ζει καλά, χωρίς φόβο», με ενημερώνει η Φωτεινή.

Έχει μια συγκινητική ανιδιοτέλεια η φιλοξενία ενός ζώου, καθώς αναπτύσσεται ένας δεσμός μαζί του που δεν βασίζεται στη συναισθηματική κάλυψη που έχουμε μάθει να μας προσφέρει η μονιμότητα. Εί-

ναι αγνή προσφορά, χωρίς χειροπιαστά ανταλλάγματα εφ' όρου ζωής, αλλά κάθε τέτοια σχέση σε αλλάζει για πάντα. Προς το καλύτερο.

Ο Αντώνης αποφάσισε να φιλοξενήσει τον Νικόλα κατά τη διάρκεια της πρώτης καραντίνας και τον παραπρώ στη βόλτα να του ψιθυρίζει στο αυτί, δείχνοντάς του πώς να εξοικειώνεται με τα άλλα σκυλιά. «Μένω σε 48 τετραγωνικά και ο Νικόλας είναι μεγαλόσωμο σκυλί, αλλά το μόνο που θέλει όταν βρισκόμαστε στο σπίτι είναι να κάθεται στην αγκαλιά μου. Το θέμα δεν έχει να κάνει με τον χώρο που θα του διαθέσεις, αλλά με τον χρόνο. Στους έξι μήνες που τον φιλοξενώ και του μαθαίνω να εμπιστεύεται, ο μικρός Νικόλας –όπως ονομάζεται και η σελίδα του στο Instagram–, που μεγάλωσε σε κλουβί, έχει διανύσει μεγάλη διαδρομή», μου λέει. Αυτό, φυσικά, το κατάφερε με την αγάπη του Αντώνη –κυριολεκτικά, ταξιδεύοντας υποδειγματικά για πρώτη φορά με πλοίο στις καλοκαιρινές διακοπές, αλλά και μεταφορικά, με τη βελτίωση στις συναναστροφές του. Ο Αντώνης σύντομα θα επιστρέψει στο εξωτερικό όπου εργάζεται και ο μικρός Νικόλας χρειάζεται μια νέα αγκαλιά. Το ίδιο και ο Ρόκυ, που η καρδιά μου θα του ανήκει για πάντα και θα καθόταν τώρα φρόνιμος στον καναπέ μου, αν δεν είχα ήδη ένα αδέσποτο γατί να τον διεκδικεί. Ο Ρόκυ είναι ο λόγος που επισκέπτομαι κάθε μέρα το site και τα social media του *Stray*, για να δω αν έχει υιοθετηθεί από κάποιον και να χαρώ. Ο Ρόκυ, η Λίλα και ο Νικόλας είναι οι τρεις λόγοι που αποφάσισα να γίνω κι εγώ μέλος της ομάδας εθελοντών στο σωματείο.

* Πληροφορίες: <https://stray.gr/>, info@stray.gr. Instagram: @stray.gr, @o_mikros_nicolas E.A.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ο Θ. έγινε πρόσφατα ενός έτους. Και σήμερα το γιορτάζουμε με σοκολατένια τούρτα και μπαλόνια, γιατί οι ζωές όλων μας χτίζονται από τις αναμνήσεις μικρών και μεγάλων στιγμών. Είμαι τόσο τυχερή που βρίσκομαι εδώ, σε αυτό το μικρό και συγκινητικό πάρτι που γίνεται στην ταράτσα του σπιτιού όπου ο γλυκός, πανέξυπνος εορτάζων φιλοξενείται με τη μητέρα του, Ε., τους τελευταίους 11 μήνες. Σε μια ήσυχη γειτονιά της Αθήνας, το *Κοινωνικό Σπίτι Λάμπρις* είναι ένα καταφύγιο, ένα safe house, όπου νέες γυναίκες από διαφορετικές χώρες, όλες θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης και σωματεμπορίας, γυναίκες οι οποίες υποφέρουν από ισχυρό μετα-τραυματικό στρες, δίνουν καθημερινή μάχη για να βρουν τον εαυτό τους, ώστε η έννοια του «θύματος» να πάψει να τις ακολουθεί σε κάθε τους βήμα. Πέρα από τη φιλοξενία, όλες εντάσσονται σε ένα πλήρες πρόγραμμα αποκατάστασης και επανένταξης, που βασίζεται στη συμμετοχή επαγγελματιών και εθελοντών. Τα τελευταία πέντε χρόνια, από το συγκεκριμένο safe house έχουν περάσει περίπου 20 γυναίκες, 19-30 ετών, πολλές με τα παιδιά τους.

Η Ε. είναι μία από αυτές. Κάθεται απέναντί μου και έχω τόσες ερωτήσεις που θα ήθελα να της απευθύνω, όμως δεν κάνω καμία. Δεν βρίσκομαι εδώ για ρεπορτάζ, αλλά για να προσφέρω κι εγώ κάτι. Έχω φέρει τη σοκολατένια τούρτα, τα μπαλόνια, τσιπς και αναψυκτικά. Θα τα μοιραστούμε με την υπόλοιπη παρέα, μαζί με λίγο χρόνο, γέλιο, κάποια δάκρυα και το Happy Birthday στα ελληνικά και τα αγγλικά.

Γυναίκες θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης βρίσκουν καταφύγιο στο Κοινωνικό Σπίτι Δάμαρις

«Η μητρότητα είναι τόσο γλυκιά, αλλά έχει και τις πίκρες της», εξομολογείται η Ε. «Ο Θ. μου θυμίζει κομμάτια της παλιάς μου ζωής». Την προσωπική ιστορία της τη γνωρίζω από τη Δ., μια από τους «στουλοβάτες» του σπιτιού. Η Ε., λοιπόν, γεννήθηκε σε μια χώρα της Αφρικής. Μεγάλωσε σε μια μικρή πόλη, τελείωσε το σχολείο και φοίτησε δύο χρόνια σε μια σχολή. Διέκοψε τις σπουδές της όταν αναγκάστηκε να εργαστεί σε συνθήκες πλήρους απασχόλησης για να βοηθήσει την οικογένειά της. Η υπόσχεση ενός καλύτερου μέλλοντος την οδήγησε στην Τουρκία. Εκεί όμως αποδείχτηκε εφιάλτης και βρέθηκε παγιδευμένη σε κύκλωμα σωματεμπορίας. Όταν έμεινε έγκυος, ένας «πελάτης» τη βοήθησε να περάσει στην Ελλάδα. Κάποια στιγμή, η Ε. βρέθηκε στη Μόρια. «Έκανα φίλους εκεί», λέει. «Όμως, όταν έφτασε η ώρα να γεννήσω, έπρεπε να πάω μόνη μου στο νοσοκομείο. Γέννησα φυσιολογικά και δύο μέρες μετά πήρα εξιτήριο. Δεν είχα λεφτά πάνω μου. Έπρεπε να γυρίσω πίσω και από τη μία κράταγα το μωρό και από την άλλη τα πράγματά μας. Ένας ευγενικός οδηγός ταξί με ρώτησε αν ήμουν με τη μητέρα μου, με την αδερφή μου ίσως. Του είπα ότι δεν είχα κανέναν κι εκείνη την ώρα αισθάνθηκα πραγματικά μόνη στον κόσμο».

Λίγο αργότερα, εντάχθηκε στο πρόγραμμα. Όταν έφτασε στο καταφύγιο, ήταν τρομοκρατημένη. Σήμερα, απολαμβάνει την παρέα, αλλά υπάρχουν και μέρες που βγαίνει από το δωμάτιό της με δυσκολία. Στα καθημερινά, υποχρεωτικά μαθήματα που γίνονται σε ειδικό χώρο εκπαίδευσης σε άλλο σημείο της πόλης, οι επιδόσεις της στις πρακτικές γνώσεις είναι εξαιρετικές. Όταν όμως η συζήτηση στρέφεται σε συναισθηματικά ζητήματα, κλείνεται γρήγορα στον εαυτό της. Το πρώτο στάδιο του προγράμματος, η θεραπεία, τελειώνει και η Ε. ετοιμάζεται να εισέλθει στο δεύτερο, εκείνο της επαγγελματικής απο-

κατάστασης. Υπάρχουν σκέψεις να εργαστεί σε βιβλιοπωλείο, ξέρει να χειρίζεται υπολογιστή, είναι οργανωτική, επικοινωνιακή και με έμφυτη ευγένεια.

Πόσο τυχερή είμαι που βρίσκομαι σήμερα εδώ! Ζητάμε από την Ε. να βάλει στην playlist αφρικανική μουσική, όμως εκείνη είναι απαρολημμένη με το να βγάζει φωτογραφίες. Ο μικρός εορτάζων γελάει και τοιμπάει συνέχεια τοιπς. «Όταν χαμογελάει ο Θ., τα ξεχνάω όλα», λέει η μαμά του χαμογελώντας κι εκείνη.

Ένας χρόνος είναι ηλικία-ορόσημο και σε αυτό εδώ το καταφύγιο μια αληθινή νίκη. Αλλά και μια στιγμή που θα με συντροφεύει σε όλη μου τη ζωή.

* Ευχαριστώ θερμά Το Κοινωνικό Σπίτι Δάμαρις, την ιδρύτρια και «ψυχή» του, Ντίνα, την ομάδα της, αλλά και την Ε., που μου επέτρεψε να επισκεφθώ το καταφύγιο και να συμμετάσχω. Για περισσότερες πληροφορίες, www.damaris.gr. Ε.Κ.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Ο λόγος που μου κίνησε το ενδιαφέρον αυτή η εθελοντική οργάνωση ήταν επειδή δήλωνε με την ονομασία της τη δράση της: *Διαβάζω για τους Άλλους*. Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ότι, πράγματι, μετά τη σίτιση, τη στέγη, την υγεία, τη συντροφιά, είναι δίκαιο –και απαραίτητο– να έχουν όλοι πρόσβαση στο διάβασμα. Ακόμα και οι άνθρωποι που έχασαν την όρασή τους ή δεν είδαν ποτέ. Ή εκείνοι που έχουν κάποια αναπηρία η οποία τους στερεί τη δυνατότητα να κρατήσουν στα χέρια τους ένα βιβλίο, ένα περιοδικό, ένα παραμύθι και να χαθούν για λίγο στον κόσμο του.

Κάλεσα στο κινητό που βρήκα στο διαδίκτυο και μου εξήγησαν ότι, για να διαβάσω για τους άλλους, πρέπει να περάσω από μια αξιολογημένη φωνή, στη συνέχεια από σύντομη εκπαίδευση πάνω στην ορθοφωνία και την αγωγή του λόγου και, τέλος, να μπω στο στούντιο ηχογράφησης –το οποίο έμαθα ότι απέκτησε πρόσφατα η οργάνωση, μετά από μια καμπάνια crowdfunding που «έτρεξε»– και να διαβάσω με τη βοήθεια και την καθοδήγηση της ηχολήπτριας. Στο τέλος, εκείνη κάνει το απαραίτητο μοντάζ και μιξάζ και το ηχητικό βιβλίο με τη μορφή ΜΡ3 κατατίθεται είτε στη βιβλιοθήκη Όμηρος, που συγκεντρώνει λογοτεχνικά βιβλία, είτε στην Amelib, που αφορά τα πανεπιστημιακά συγγράμματα και απευθύνεται σε τυφλούς ή εντυποανάπηρους φοιτητές.

Επέλεξα να διαβάσω ένα παραμύθι που μου έστειλε στο mail μου η Ιωάννα, η ηχολήπτρια της οργάνωσης, για να προετοιμαστώ. Το διάβασα κάποιες φορές σπύι μου μεγαλόφωνα και ένα πρωί κατευθύνθηκα στο στούντιο στον Νέο Κόσμο, αγχωμένη, αλλά και ενθουσιασμένη που θα προσέφερα κάτι τόσο δεδομένο για μένα, αλλά όχι για όλους: τη φωνή μου και τη δυνατότητα να διαβάζω. Το παραμύθι της Σωτηρίας Κυρμανίδου *Το μεγάλο σπύι με τα κάγκελα* περιέγραφε την περιπέτεια ενός μικρού ελέφαντα του οποίου ο μπαμπάς μπήκε φυλακή και αναγκάστηκε να τον στερηθεί, αλλά και να ανυπηρετηθεί για πρώτη φορά και με τον πιο δύσκολο τρόπο την εννοια της τιμωρίας. Μπήκα στο booth και άρχισα να διαβάζω με δυνατά και σταθερή φωνή, όπως που υπέδειξε η Ιωάννα. Μου πρότεινε επίσης, αν ήθελα, να φαντάζομαι ότι απευθύνομαι σε ένα οικείο μου μικρό παιδί. Μου έκανε εντύπωση ότι δεν χρειάστηκε να φανταστώ τίποτα ούτε να σπάσει ο πάγος μέχρι να βρω μια ροή ανάγνωσης μπροστά από το ξένο για μένα μικρόφωνο. Διάβασα, κάνοντας όλους εκείνους τους χρωματισμούς στη φωνή που υποδύλωναν το συναίσθημα των μικρών ελεφάντων. Διάβασα με την καρδιά μου και με τη φόρα που μου έδινε η γνώση ότι θα προσέφερα ένα παραμύθι σε κάποιο παιδί που δεν βλέπει ή που δεν βλέπουν οι γονείς του. Δεν ξέρω αν μπορεί να υποκαταστήσει ο αναγνωστικός ενθουσιασμός μου τη νυσταγμένη φωνή μιας μαμάς στο προσκέφαλο του μικρού της, αλλά, αν μη τι άλλο, θα φτάσει στα αυτιά του ένα χαριτωμένο και επιμωρφωτικό ανάγνωσμα. Και αυτό είναι κάτι.